

Arrest

nr. 199 324 van 7 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: Ten kantore van advocaat J.-C. VANHALST
Merlostraat 6B/bus 49
1180 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 6 februari 2018 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 februari 2018 houdende de teruggrijving (bijlage 11).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J.-C. VANHALST, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 februari 2018 wordt de verzoekende partij de beslissing tot teruggrijving gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“TERUGDRIJVING

Op 01/02/2018 om 11.45 uur, aan de grensdoorlaatpost,

Werd door ondergetekende (..), de heer / mevrouw :

naam (..) voornaam (..)

geboren op 04.11.1982 te La Guaira geslacht (m/v) Vrouwelijk

die de volgende nationaliteit heeft Venezuela

houder van het document nationaal paspoort van Venezuela nummer 123013691

afgegeven op : 26.08.2015

afkomstig uit Punta Cana met TB304 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

(..)

x (G) Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van 49 dagen (terugkeerticket dd. 21.03.2018) bij een vriendin in België.

Ze is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over krediet- of bankkaarten en heeft geen officiële garantverklaring (bijlage 3 bis) voor België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken.

(..).”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre verzoekende partij de maatregel van vrijheidsberoving zoals bedoeld in artikel 71, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van 1 februari 2018 eveneens zou aanvechten wijst de Raad op het volgende.

Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die met toepassing van artikel 74/5 vastgehouden wordt in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats, kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar hij wordt vastgehouden.”

Voor zover de verzoekende partij zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, tweede lid van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de plaats waar zij wordt vastgehouden openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht. De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze is gericht tegen de beslissing tot vasthouding. Op de vraag om verzoekende partij in vrijheid te stellen kan aldus niet worden ingegaan.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

3.2.2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 1 februari 2018 van haar vrijheid werd beroofd en sinds die datum wordt vastgehouden in het transitcentrum Caricole. Omwille van de vasthouding met het oog op haar terugdrijving is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens de gedwongen tenuitvoerlegging van de beslissing tot terugdrijving, thans de bestreden beslissing heeft plaatsgevonden.

3.2.2.2. De verwerende partij betwist de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Er moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Deze laatste voorwaarde is onder andere vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

3.3.2. In wat als een enig middel kan worden beschouwd betoogt de verzoekende partij als volgt:

“Schending van het vertrouwensbeginsel, objectiviteitsprincipe ;

Schending door de Dienst Vreemdelingenzaken van de algemene zorgvuldigheidsplicht waardoor een beoordelingsfout begaan werd ;

Schending van de motiveringsplicht zoals bepaald in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 1-3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van artikel 3 van het EVRM (onmenselijke en vernederende behandelingen) artikel 5 van het EVRM (recht op vrijheid en veiligheid) en artikel 8 van het EVRM (recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven) en artikel 6 (recht op een eerlijk proces) van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden ;

III.-HET ERNSTIG EN MOEILIK TE HERSTELLEN NADEEL :

Te wijten aan haar vrijheidsberoving van 01.02.2018 teneinde haar te kunnen terugdrijven ;

Verzoekster is op uitnodiging naar België gekomen op verlof bij haar vriendin te Antwerpen (tevens om haar verjaardag te vieren) : zij is niet afgekomen om van bij aankomst te Brussel/Zaventem onmiddellijk opgesloten te zijn met het oog op terugdrijving ;

Dat het jammerlijk is te moeten vaststellen dat -

bij gebrek aan communicatie, door een onverstaanbare taal en bij afwezigheid van een tolk nederlands-spaans - hierdoor haar essentiële rechten geschonden werden ;

Dat verzoekster een 90-tal Amerikaanse dollar bij zich had aan de grenscontrole ;

Dit werd blijkbaar niet vermeld op de beslissing tot terugnrijving : dit vermeldt onder andere :

« Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel »

« Ze is niet in het bezit van cash geld, »

Dat zij gevraagd had haar vriendin in Antwerpen te mogen opbellen, ten einde nadere uitleg over de uitnodiging te verschaffen, gezien haar Antwerpse vriendin perfect nederlands spreekt en schrijft : doch die mogelijkheid werd haar geweigerd ;

Nu zit mevrouw (..) opgesloten : dat maakt haar ziek en depressief ;

Zij heeft kinderen in Venezuela en in de Dominikaanse Republiek, en die moeten nu aanhoren dat hun moeder opgesloten zit voor terugnrijving, in plaats van haar enkele weken verlof te kunnen doorbrengen en een gezellige familie- en vriendenkring bij de vriendin in Antwerpen ;

Dat verzoekster hierdoor een ernstig nadeel ondergaat : ontbering van verlof, ziek en depressie door de opsluiting, en de onmogelijkheid het doel van haar verlof op uitnodiging te kunnen verwezenlijken : met haar vriendin en familie te kunnen verblijven, volgens bijgaande uitnodigingsbrief ;

Dat mevrouw (..) een restaurant uitbaat in het Antwerpse :

om bij haar vriendin te verblijven moet verzoekster zo voor haar eten, verzorging, verblijf en verplaatsing in het geheel niets betalen aan haar vriendin : haar verlof en verjaardagviering in Anwerpen is volledig kosteloos ;

Dat het geen zin heeft en zelfs gevaarlijk is (risico op diefstal enz.) zich in openbare plaatsen te begeven met een bedrag aan geld van 2.205 euro of zelfs van andere financiële middelen bij zich te hebben zoals de beslissing van 01.02.2018 beschrijft : (voor zover de aangehaalde cijfers aanvaardbaar zouden zijn : voor 49 dagen aan 45 euro per dag komt men aan een bedrag van juist 2.205 euro) ;

Maar verzoekster moet nul euro per dag betalen ;

Dat gezien de garantie geboden door haar Antwerpse vriendin waar zij gratis zal inwonen en gratis zal eten is het onnodig in het bezit te zijn van krediet- of bankkaarten : geen enkele wet verplicht het bezit te zijn of te beschikken over dergelijke middelen (ook risico op diefstal en fraude voor iemand die het ontvangstland niet kent) ;

Wat de gebruikte uitnodigingsbrief betreft, mevrouw (..) verklaart reeds een dergelijk document opgesteld te hebben voor een familielid van haar, en dat dit geen enkel probleem bezorgde aan de grenscontrole -

- het is ten andere om die reden dat zij op dezelfde manier gehandeld heeft om haar vriendin mevrouw (..) uit te nodigen -

en toen was een BIJLAGE 3bis evenmin nodig ;

Dat gezien verzoekster haar uitnodigende vriendin in Antwerpen telefonisch niet mocht bellen en gezien de gebrekkige verstandhouding om reden van de taalproblematiek – gezien geen tolk nederlands-spaans bijgeroepen werd – is het verlof van verzoekster – eventueel slechts tot haar in vrijheidstelling - tot een fiasco uitgelopen met alle gevolgen vanden ;

Er kan hieruit besloten worden dat de Administratie niet zorgvuldig is tewerkgegaan, dat het vertrouwensbeginsel geschonden werd en dat de motivering om tot uitgifte van een TERUGDRIJVING volgens BIJLAGE 11 over te gaan – zeer onvolledig en niet juist weergegeven werd : dit schendt de motiveringsplicht ;

Dat haar gepland verlof in België, voor de periode van 31.01.2018 tot 21

.03.2018 dient beschouwd te worden als een privé- en familiaal verblijf : door die niet op rustige en ongestuurde manier te kunnen beleven maakt dit een schending uit van het familiaal- en gezinsleven (voorzien in art. 8 EVRM) ;

Ook bij terugkeer wanneer haar kinderen zullen moeten vernemen dat hun moeder-verzoekster opgesloten zat met diverse opeenvolgende bedreigingen van terugnrijving, met als gevolg ziek en depressief maakt dit een schending uit van het familiaal-gezins-leven zoals gewaarborgd door het artikel 8 van het EVRM ;

Dat de opsluitings- en terugnrijvingsbeslissing van verzoekster eveneens zorgen schept zowel bij haar uitnodigende vriendin als bij haar kinderen die zij normalerwijze op 21 maart 2018 terugziet ;

Op grond van de reeds aangehaalde argumenten en stukken staat vast dat de bestreden beslissing de in het middel aangevoerde beginselen schendt :

dat de middelen bijgevolg ernstig zijn ;”

3.3.3. De Raad wijst er vooreerst op dat het aan de verzoekende partij toekomt in haar verzoekschrift klaar en duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing de door haar aangehaalde bepalingen en/of beginselen schendt. De Raad stelt vast dat verzoekende partij wel de schending aanhaalt van artikelen 3 en 6 van het EVRM maar nalaat uiteen te zetten op welke wijze deze bepalingen geschonden worden door de bestreden beslissing tot terugnrijving.

Verder blijkt dat, in zoverre verzoekende partij zich richt tegen de maatregel van vrijheidsberoving waar zij de schending van artikel 5 van het EVRM aanhaalt, de Raad onbevoegd is om zich uit te spreken over deze maatregel zodat haar betoog dienaangaande niet dienstig is.

Het enig middel is dan ook op het eerste gezicht in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.3.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

In de beslissing tot terugdrijving vermeldt de verwerende partij dat de juridische grondslag voor de bestreden beslissing artikel 3, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet is. Tevens worden de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen vermeld. Zo motiveert de verwerende partij dat: *"Beschikt niet over voldoende bestaansmiddelen, voor de duur en de vorm van het verblijf, of voor de terugreis naar het land van oorsprong of het transitland (art. 3, eerste lid, 4°)*

Reden van de beslissing: Betrokkene beschikt over geen enkel financieel middel voor een voorgenomen verblijf van 49 dagen (terugkeerticket dd. 21.03.2018) bij een vriendin in België.

Ze is niet in het bezit van cash geld, beschikt niet over krediet- of bankkaarten en heeft geen officiële garantverklaring (bijlage 3 bis) voor België. Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken."

In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de aangegeven motiveringen niet afdoende zijn, wijst de Raad er op dat het afdoende karakter van de motivering dient te worden beoordeeld aan de hand van de toepasselijke wetsbepalingen en aan de hand van de stukken van het administratief dossier.

Artikel 3, lid 1, 4° van de Vreemdelingenwet luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

4° wanneer hij niet over voldoende middelen van bestaan beschikt, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van oorsprong of voor de doorreis naar een derde Staat waar zijn toelating is gewaarborgd, en hij niet in staat is die middelen wettelijk te verwerven; (...)"

Uit deze bepaling volgt onmiskenbaar dat de met grenscontrole belaste overheden de verzoekende partij kunnen vragen om aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis of doorreis en dat indien dit niet het geval blijkt, de verzoekende partij kan worden teruggedreven.

Het is dan ook duidelijk dat de verzoekende partij geen verwachting kan putten dat haar toegang tot het grondgebied niet meer zal worden gecontroleerd zoals voorzien in artikel 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet en dat zij zodoende niet zou kunnen worden teruggedreven.

Zoals blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing is de verzoekende partij in gebreke gebleven aan te tonen dat zij over voldoende geldelijke middelen voor de duur van haar verblijf beschikt. De vaststellingen van de verwerende partij vinden hun grondslag in het administratief dossier.

3.3.5. Verzoekende partij beoogt dat zij omwille van taalproblemen geen nadere uitleg heeft kunnen geven waardoor haar essentiële rechten werden geschonden, maar de Raad stelt vast dat uit het verslag van de Federale Politie, afdeling grenscontrole van 1 februari 2018 blijkt dat verzoekende partij zich in het Spaans kon uitdrukken waarbij zij werd bijgestaan door inspecteur P.D.. Verzoekende partij verklaarde dat zij een vriendin komt bezoeken waarbij zij de uitnodiging van de vriendin voorlegt. In die uitnodiging, waarvan kopie opgenomen is in het verhoorverslag, wordt enkel verklaard dat verzoekende partij voor een periode van 6 tot 8 weken wordt uitgenodigd voor een vakantie in België. Verder verklaarde verzoekende partij gehuwd te zijn, vier kinderen te hebben en te werken als schoonheidsspecialiste alsook dat het haar eerste reis naar Europa was. Zij stelde naar België te komen op bezoek bij haar vriendin die zij kent via hun respectievelijke moeders die goede vriendinnen waren. Zij verklaarde tevens te zullen verblijven bij haar vriendin. Verzoekende partij bleek verder niet in bezit van geld, visakaarten of andere. Zij had evenmin een tenlasteneming.

Gelet op voorgaande vaststellingen waaruit blijkt dat verzoekende partij in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen over haar situatie, kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog als zou zij omwille van communicatieproblemen en het gegeven dat haar vriendin niet werd gehoord zich niet voldoende hebben kunnen uitdrukken waardoor haar rechten geschonden werden. Het betoog ter terechtzitting over het feit dat er geen taalattest voorligt van inspecteur P.D. dat deze effectief de Spaanse taal machtig is, kan gelet op voorgaande niet overtuigen om aannemelijk te maken dat verzoekende partij haar niet voldoende verstaanbaar heeft kunnen maken.

Verzoekende partij betoogt voorts dat zij wel in bezit was van een 90-tal Amerikaanse dollar, maar, voor zover dit al kan aangenomen worden nu dit geenszins blijkt uit het verhoorverslag en verzoekende partij het voorts houdt op een bloot betoog dienaangaande, doet zij hiermee op het eerste gezicht geen afbreuk aan de vaststelling dat zij voor de duur van haar voorgenomen verblijf van 49 dagen niet over voldoende financiële middelen beschikt. Indien aldus al kan aangenomen worden dat verzoekende partij wel 90 dollar op zak had, dan nog doet verzoekende partij daarmee geen afbreuk aan het motief dat *“Volgens de geldende richtbedragen dient men in België over 45 euro/dag/persoon/verblijf bij particulier te beschikken”* hetgeen zij duidelijk niet heeft.

3.3.6. Waar verzoekende partij er zich over beklagt dat zij opgesloten zit, benadrukt de Raad nogmaals dat hij niet bevoegd is om zich uit te spreken over de beslissing tot vasthouding.

3.3.7. Ook de uiteenzetting dat haar vriendin haar verblijf in België zou bekostigen doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partij, op het ogenblik dat de met grenscontrole belaste ambtenaar een controle doorvoerde, niet beschikte over een bewijs van voldoende middelen van bestaan of het bewijs dat zij deze bestaansmiddelen op rechtmatige wijze kon verkrijgen. Verzoekende partij betwist voorts ook niet dat zij geen tenlasteneming conform artikel 3bis van de Vreemdelingenwet heeft voorgelegd. Het blote betoog dat haar vriendin voor alle kosten zal instaan, is in het licht van voorgaande op het eerste gezicht aldus niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Het loutere feit voorts dat een andere persoon louter op uitnodiging en zonder een document conform artikel 3bis van de Vreemdelingenwet wel de toegang werd gegeven tot het grondgebied, voor zover dit al kan aangenomen worden, doet evenmin afbreuk aan de bestreden beslissing gelet op de vaststellingen van de grenspolitie inzake de feitelijkeheden die de zaak van verzoekende partij kenmerken.

3.3.8. Verzoekende partij lijkt in haar betoog voorts te menen dat van haar vereist wordt dat zij een grote geldsom op zak heeft, maar zij gaat eraan voorbij dat zij het bewijs van voldoende financiële middelen ook bijvoorbeeld via kredietkaarten of een tenlasteneming had kunnen aantonen. Het betoog dat het gevaarlijk is om een grote geldsom bij te hebben is dan ook niet dienstig.

3.3.9. Verzoekende partij ziet haar verlof door de bestreden beslissing teloor gaan en meent dat dit een schending is van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij die voor de eerste keer naar Europa reist, niet aantoonbaar dat zij een beschermenswaardig privé- of gezins-/familiaal leven heeft op het Belgische grondgebied. Zij komt slechts een vriendin bezoeken. Dit gegeven kan bezwaarlijk aanzien worden als onderdeel van een beschermenswaardig privé- of gezins-/familiaal leven. Integendeel, uit alles blijkt dat het privé- en gezins-/familiaal leven van verzoekende partij zich afspeelt in het thuisland. Zij kan aldus niet overtuigen met de stelling dat de bestreden beslissing tot teruggrijping een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst er nog ten overvloede op dat niets verzoekende partij verhindert, eenmaal zij voldoet aan de toegangsvoorwaarden, opnieuw naar België af te reizen om haar vriendin te bezoeken. Door voorts gevolg te geven aan de beslissing tot teruggrijping dewelke op het eerste gezicht rechtmatig werd genomen zal ook de vasthouding van verzoekende partij ophouden te bestaan en zal zij zich opnieuw bij haar kinderen kunnen voegen in het thuisland zodat noch haar vriendin, noch haar kinderen zich verder zorgen hoeven te maken.

3.3.10. Verzoekende partij toont met haar betoog op het eerste gezicht geen schending aan van de motiveringsplicht.

3.3.11. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Gelet op de bespreking hoger maakt de verzoekende partij op het eerste gezicht evenmin een schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk.

3.3.12. Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Verzoekende partij maakt, gelet op de bespreking hoger, evenmin een schending van het vertrouwensbeginsel op het eerste gezicht aannemelijk.

3.3.13. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, niet ernstig.

3.3.14. Dienvolgens is niet voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER